

PRŮVODCE MALÉHO

ČTYŘNOZÍ POMOCNÍCI

Když se řekne lovecký pes, hodně lidí si představí plemeno, o kterém si dnes budeme povídat. Je symbolem elegance a temperamentu, a pokud bychom hledali podobnost s koňmi, tak náš dnešní pes je mezi svými čtyřnohými příbuznými asi to, co je arabský kůň mezi koňmi.

Historie plemene je složitá a nejasná. Dokonce jí byla věnována celá jedna kniha. Na historii tohoto plemene existují dva základní pohledy. Podle jednoho se jedná o staré anglické plemeno, podle druhého byli výchozím plemenem staroevropských ohařů, a to nejvíce ti, kteří pocházejí ze Španělska.

Druhou teorii podporuje skutečnost, že první zmínky o plemeni v zemi jeho původu pocházejí z roku 1717. V 18. a 19. století naše plemeno patřilo mezi nejoblíbenější lovecké psy. Rychlé a temperamentní plemeno s výborným nosem odpovídalo požadavkům lovců, kteří v té době používali celkem výkonné palné zbraně.

Jak již bylo řečeno povíkáme si o jednom z ohařů, konkrétně o plemeni, které patří mezi nejušlechtilejší psy vůbec. Působí dojmem síly a pružnosti a standard plemene hovoří v souvislosti se stavbou těla o půvabných křivkách.

Důležitým znakem plemene je utváření hlavy. Má středně širokou mozkovnu, výrazný stop

a poměrně velkou a vlhkou nosní houbu. Velké a prostorné jsou i nozdry, které umožňují psovi výborné dýchání a také vnímání pachů. Nosní hřbet je lehce prohnutý a pes vypadá, jako by měl zvednutý nos vzhůru. Oči (světla) jsou umístěny zhruba v polovině hlavy a jejich výraz je inteligentní a milý. Žádné zlostné a vyvalené oko to určitě být nemá.

Uši (slechy) jsou středně velké, výše nasazené a spadají podle hlavy. Jejich kůže je jemná a velmi příjemná na dotek. Takové uši ale nemá pes určitě kvůli tomu, abychom je mohli hladit, ale proto, aby při práci v poli byl dobře chráněný zvukovod. Ona totiž taková osina v uchu není nic příjemného.

Hrudník má naše plemeno hluboký a široký tak, aby se mu i při rychlém pohybu dobře dýchalo.

Ocas (prut) je středně dlouhý, u kořene silný a ke špičce se zužuje. Když je pes v pohybu, pohybuje se ocas ze strany na stranu. Pes tím vyrovnává rovnováhu. Ocas musí být dobře osrstěný, jinak by se při práci mohl poranit.

Krátká srst je rovnoměrně rozložena po celém těle. Paleta barev plemene je široká od citronové s bílou, oranžové s bílou, játrovou s bílou až černou a bílou. Povoleno je i jednobarevné zbarvení nebo kombinace tří barev, tak zvaný trikolor.

CHOVATELE LOVECKÝCH PSŮ

Pokud se týká velikosti, jedná se spíše o větší plemeno. Psi mají v kohoutku 63 až 69 cm, fenky 61 až 66 cm.

O povaze plemene říká jeho standard, že je aristokratická, vyrovnaná, že pes je aktivní a působí dojmem síly, odolnosti a rychlosti.

Náše dnešní plemeno je na pohled velmi krásné. Vyšlechtěno ale bylo jako lovecký pes se specializací na zvěř pnatou. Má vynikající nos, prostorné a rychlé hledání a pevné vystavování. Pokud někde uvidíte obraz vystavujícího psa, asi to ve většině případů bude právě ten, o kterém si povíkáme.

Plemeno výborně aportuje a vzhledem k utváření mordy zvěř nemačká.

Pokud si vůdce umí u svého psa získat autoritu, najde v něm ideálního společníka pro lov. Přesto, že je všude elegantní a aristokratický pes uváděn jako specialista na polní práci, je při správné výchově využitelný i v jiných než polních

honitbách. Výborně například pracuje při lovu kačken a umí pracovat i na barvě.

Vůči lidem není toto plemeno agresivní, někteří jedinci ale bývají k cizímu člověku trochu odtažití. Nekousnou ho, ale nebudou kontakt s ním vyhledávat.

Název plemene vyjadřuje, že jeho základním úkolem je ukázat na zvěř, tedy ji vystavit. Do češtiny by se dalo jméno přeložit jako „ukazovátka“. Jen pro zajímavost, pokud byste hledali číslo jeho standardu, je nezapomenutelné, jedná se o číslo „1“.

Teď už asi víte, že jsme si povíkali o **anglickém pointrovi**. Až někde blízko vás budou zkoušky nebo soutěž ohařů, zeptejte se, zda tam bude běžet pointer, a pokud ano, jděte se na něj podívat, opravdu to stojí za to.

Vladimíra TICHÁ
Snímky Jan Tichý

